

Augusti 2017

Det är inte alls roligt att sommaren håller på att ta slut, jag vill gärna ha den så, som jag med ett barns envishet beskrev kalenderåret i småskolan för min fröken Erna. Första halvåret var vi överens om, det var från januari till och med juni. Sedan hade jag lyckats att klämma in ytterligare ett halvår, som då enbart bestod av sommar och först därefter kom det sista halvåret, som då var från juli och räckte året ut. Jag gav mig inte en tum, så var det bara. När jag i lite mer vuxen ålder mötte fröken Erna verkade hon inte lika motstridig längre. Hon skrattade visserligen gott åt hur envis jag hade varit, men hon hade blivit äldre och frusnare och skulle nu gärna tänka sig att stödja mitt förslag om det extra sommarhalvåret.

En som *kanske* kunde tänka sig att stödja förslaget vore väl Kent, som inleder vår första månadsträff med, att han tycker att sommaren har varit extremt kall. Alla höll dock inte med, vilket fick honom att tro att han höll på att kallna. Men så illa är det nog tack och lov inte, för mycket snart fick han upp ångan och viftade glatt och lite malligt med höstens nya programblad.

Efter att styrelsen har rivit och slitit i sina alltmer tunna hårtestar, har det tillslut resulterat i ett alldeles strålande utbud av förlustelser under hösten. I början av September månad kan man njuta av Krögarens lunch ute i Stockholms vackra skärgård på en av dom äldre av Strömma kanalbolagets båtar. I Oktober åker vi till Södertälje , till Vendela Hebbes hus. En stark kvinna som banade väg för sina medsystrar i den då mycket patriarkatiska journalistkåren. Sedan i november blir det Apoteksmuseet. Men sitt namn till trots så kan man inte följa med om benen är allt för skröpliga. Snirkliga trappor och små prång och förmodligen finns ingen återuppstånden apotekare som kan komma till undsättning med mildrande ört eller grötomslog om olyckan skulle vara framme. Våran enastående Anne-Marie som år efter år har försett oss med en perfekt blandning av föreställningar på Stadsteatern hade inte riktigt lyckan med sig i höst. En del av de i programbladet utlovade föreställningarna kommer inte att bli av. Biljetterna var helt enkelt slut. Alla kan inte få allt alltid. Men som den trägna människa hon är så kommer hon att göra allt som står i hennes makt för att hitta något bra alternativ. Soppteater kanske? Annars får vi tåla oss lite. Man kanske får hoppa på en av cirklarna istället medan man ser tiden an. Lite som förr när kvinnorna så fort dom slog ner rumpan för en liten stunds välbehövlig vila, genast plockade upp stickningen så att ingen av dagens dyrbara minuter föll till spillo.

Trots Kents bekymmer över den förkomna lappen med hans kom-i-hågstolpar på, så kom alldeles säkert all den tänkta informationen med. För det blev en hel del, om PUB-kvällar, filmkvällar, fredagsfika, försäkringar och föreläsningar. Så hans påstående om att hjärnan var ute på egna äventyr just i dag, eller sina bekymmer över tappade, hud, hår och hjärnceller, var nog bara ett sätt att säga att han är som oss, ja, som vi andra här i salen.

På grund av stundande kyrkoyal så var vi tvungna att tidigarelägga vårt augustimöte en hel vecka, eftersom våra lokaler behövdes för det ändamålet. Så något förvånade blev vi allt över den stora anslutningen. Efter noggrant räknande både en och två och tre gånger så var jag ganska överens med mej själv att det var hela 117 medlemmar i dag. Ganska fantastiskt och mycket trevligt. Av dessa 117 var det hela 6 nya att räcka över som en gåva till Lasse Nyqvist, som är ansvarig för medlemsregistret. Det behövs tydligen inte mer för att göra honom glad, möjligen vackert väder och kanske raggmunk med fläsk, vad vet jag.

Dagens underhållare Jannika Häggström, har verkligen inte satsat på ett osäkert kort. Jag har hittills aldrig stött på en enda människa som inte tycker om eller rent av älskar våran Astrid. Inget efternamn behövs. Första Pippi-boken läste jag sittandes på det låga järnräcke som fanns utanför huset, helt uppslukad av allt som Pippi gjorde. Men när min något äldre syster och jag knöt på en varsin skurborste på det ena foten (det räckte bara till en varsin) och därefter hällde ut allt skurvattnet över golvet för att göra som Pippi, så tyckte föräldrarna att vi borde hitta något bättre att läsa. Astrid hade ju en enastående förmåga att leva sig in i barnens rättframma sätt och tankar. Och sådan blev hon ju själv hela livet. Nu snor jag ett ord som Lars Ohly svängde sig med för ett tag sedan och som jag sällan eller aldrig har använt själv. Astrid är *oförblommerad*, med andra ord, inget är förskönat eller tillrättalagt (ingen ros har stoppats i tistelbuketten) för att låta behagligt och bra när hon talar till makten.

Hur bar hos sig åt egentligen, att alltid träffa så rätt? Hur hittade hon Olle Hellbom, Georg Reidel, Ilon Vikland och en alldeles rätt Pippi och en alldeles rätt Emil eller Madicken. Jo, det är naturligtvis så att skickar man klara signaler, så fångas dom upp av dem som lika klart ser och hör dessa signaler. Detta, plus en mycket stor ödmjukhet för individen och tillit till sin samarbetspartner, det är det som är Astrid det. Och alla dessa underbara visor. Och tack, Jannika för att du hade vishäften med dej, men jag förstår att du redan från start har insett att alla vill ju sjunga med i *Idas sommarvisa* och *Opp och ner visan* och *Sjörövarfabbe*. Jannika avslutade sin vandring med ord och ton genom Astrids liv med att tillsammans med oss, hela 117 mannakören (nästan) sjunga *Fattig bonndräng*

En helt underbar visa som berättar om att godhet finns, men ser olika ut. Någon ansåg att den borde bli en psalm. Alldeles sant, det är ju det en psalm borde handla om, just mänsklig värme. Någon kände detta väldigt starkt och lät tårarna flöda av rörelse över visans vackra text.

Kyrklig eller inte, men jag har ändå alltid tyckt om att gå in i, speciellt gamla kyrkor. Resekommittén har föreslagit en resa som går till bland annat Härkeberga kyrka. Den kyrkan har enastående målningar av Albertus Pictor. Har du inte sett dem, så tag chansen att åka med, du kommer att bli alldeles lyrisk. Och det är ju ljuvligt att få känna sig lyrisk, eller hur.

Precis som tidigare så avslutar vi med kaffe och doppa. Och textilgruppens damer tycks ha varit lika flitiga som vanligt, för det var gott om lotterivinster även denna gång. Dock vann jag inga grytlappar som jag hade hoppats på. Dom gamla har väl inte precis brunnit upp men kanske inte långt ifrån. Och jag har en väldigt konstig ide om att grytlappar går man inte och köper, dom ska vara hemmatillverkade.

Och tack alla som bidrog till en alldeles stor och förtjusande disk att gotta sig i. Den räckte till alla. Inget slagsmål i köket i dag heller.

Avslutningsvis passar jag på att stjäla orden från Astrid, om vad hon önskade på sin 94-årsdag. *Fred på jorden och snygga kläder*. Men bägge delarna verkar vara en ren utopi.

Nästa gång vi ses är nog hösten i antågande och vi ska få återuppleva det Glada 60-talet, med Jonny Duvert. Väl mött då.

E Lundmark